

Pirmas skyrius

Saimonas sėdėjo ant suoliuko Centriniam parke, jei tiksliau — Žemuogių pievelėje, ir jautė širdį eižėjant į šipulius. Žinoma, apie tai niekas aplinkui nieko nenutuokė, dar ne, gal supras vėliau, kai bus imta mosuoti kumščiais, kai du turistai iš Suomijos, — tik pamanykit, net iš Suomijos! — ims rėkti, o dar devyni parko lankytojai iš įvairiausių pasaulio kampelių visą siaubingą įvykį nufilmuos savo išmaniaisiais.

Bet tai bus tiktai po valandos.

Žemuogių pievelėje nėra žemuogių, ir sunkoka vadinti krašto vaizdžio specialistų puikiai sutvarkytą pustrėčio akro plotą pievele, bet ši vieta gavo tokį vardą, suprantama, ne dėl to, kad joje iš tikrųjų auginamos žemuogės, o pagal garsųjį „The Beatles“ kūrinį. Trikampė Žemuogių pievelė šalia Septyniiasdešimt antrosios ir Centrinio parko vakarinės gatvių sankryžos skirta Džonui Lenonui, kuris buvo nušautas šalia savo namų kitoje gatvės pusėje, atminti. Šio memorialo pagrindinė puošmena — iš akmenukų sudėliota apskrita mozaika su paprastu užrašu viduryje:

IMAGINE*

Saimonas spoksojo tiesiai priešais save, kartkartėmis sumirk-sėdavo. Jautėsi pusiau miręs. Netoliese būriavosi turistai, besifotografuojantys prie garsiosios mozaikos, — kai kurie grupėmis, kiti

* Angl. „Įsivaizduok“ — garsios Dž. Lenono dainos pavadinimas.

darėsi asmenukes, vieni priklaupdavo šalia, kai kas atsiguldavo tiesiai ant akmeninio ornamento. Kaip ir daugumą dienų, taip ir šiandien, kažkas ant užrašo išdėliojo taikos ženklą iš šviežių raudonų rožių žiedlapių, kurių per kažkokį stebuklą nenuopūtė vėjas. Gal dėl šios atmintinos vietos žmonės elgėsi pagarbiai: kantriai palaukdavo savo eilės žengti prie mozaikos ir pagaliau įsiamžinti nuotraukoje, kurią įdės į „Snapchat“, instagramą ar kitą mėgstamą socialinį tinklą kartu su kokia nors Džono Lenono citata ar ištrauka iš bitlų dainos, gal netgi apie tai, kad visi žmonės turėtų gyventi taikiai.

Saimonas vilkėjo kostiumą, buvo pasirišęs kaklaraištį, kurio taip ir neatlaisvino išėjęs iš savo kabineto Pasaulio finansų centro pastate Vesey gatvėje. Netoliese, šalia įžymiosios mozaikos sėdinti viena... — eee, kaip šiais laikais tokią pavadinti? Valkata? Bename? Kvaišalų verge? Pamišėle? Elgeta? Kaip? — ...uždarbiavo grodama bitlų dainas. Gatvės muzikantė — toks tikriausiai būtų švelnesnis pavadinimas — brazdino išsiderinusią gitarą ir rodydama pageltusius dantis, gergždžiančiu balsu dainavo apie Peni Lein gatvės vaizdus ir garsus*.

Keista, bet mintis užplūdo smagūs prisiminimai. Kai vaikai buvo maži, Saimonas su jais begalę kartų ėjo pro šią mozaiką. Peidžei buvo gal jau devyneri, Semui — šešeri, Aniai — treji. Jie visi patraukdavo į Centrinį parką iš namų, esančių vos už penkių kvartalų į pietus, Šešiasdešimt septintojoje gatvėje, tarp Kolumbo žiedo ir Centrinio parko vakarinės gatvės, ir per Žemuogių pievelę žingsniuodavo link „Alisos Stebuklų šalyje“ skulptūrų, stovinčių netoli tvenkinio su burinių valčių modeliais rytinėje parko dalyje. Vaikams buvo leidžiama, — kaip, ko gero, ir bet kur kitur pasaulyje, — laiptoti ir šliaužioti ant vienuolikos pėdų aukščio bronzinių Alisos, Skrybėliaus, Baltojo triušio figūrų ir kelių kažkaip nepadoriai atrodančių milžiniškų grybų. Semas ir Ania baisiausiai mėgo karstyti ant jų, be to, Semas kiekvieną kartą sukišdavo du pirštus į bronzines Alisos šnerves ir

* *Penny Lane is in my ears and in my eyes* — eilutė iš „The Beatles“ dainos „Penny Lane“.

šaukdavo Saimonui: „Tėti! Tėti, žiūrėk! Aš krapštau Alisai nosį!“ O Semo mama, Ingrida, visuomet atsidusdavo ir sumurmėdavo sau po nosimi: „Ak, tie berniukai...“

Bet Peidžė, jų pirmagimė, buvo ramesnė. Ji sėdėdavo ant suolo su spalvinimo knyguote ir kreidelėmis plastikiniais apvalkalais, — mat kitokių, lūžtančių ar su nuvyniojamais popierėliais, nemėgo, — ir spalvindama niekuomet nebrėždavo už linijų; neperžengdavo ribų, taip sakant, kaip ir gyvenime. Paaugusi — penkiolikos, šešiolikos, septyniolikos — Peidžė sėdėdavo ant suolo lygiai kaip Saimonas dabar ir iš „Papyrus“ parduotuvės Kolumbo aveniu tėvo jai nupirkta-me sąsiuvinyje rašydavo apsakymus ir dainų tekstus. Tiesa, ji nesėdavo ant bet kurio suolo. Apie keturis tūkstančius Centrinio parko suoliukų „pasisavino“ dosnūs rėmėjai, nusipirkę asmeninius užrašus ant jų pritvirtintose lentelėse. Dauguma, — kaip ir įrašas lentelėje ant suoliuko, ant kurio Saimonas dabar sėdėjo, — paprasčiausiai skelbė:

KARLUI IR KORKEI ATMINTI

O Peidžę traukdavo kitokie, tarsi trumputės istorijos:

Skiriama K ir B, kurie išgyveno holokaustą ir pradėjo naują gyvenimą
šiam mieste...

Mano mieliausiajai Anai, — aš myliu tave, aš dievinu tave,
mano brangiausioji, ar tekėsi už manęs?..

1942 m. balandžio 12-ąją čia prasidėjo mūsų meilės istorija...

Mėgstamiausias Peidžės suoliukas, ant kurio ji su savo sąsiuvinium
praleisdavo valandų valandas, įamžino paslaptinę, baisią nelaimę:

Gražioji Meril, devyniolikos. Tau buvo lemta tiek daug, bet
gyvenimas baigės anksti. Būčiau padaręs bet ką, kad tik tave išgelbėčiau.

Gal tie žodžiai jau tada pranašavo...

Peidžė vaikštinėdavo nuo suoliuko prie suoliuko, skaitydavo užrašus, kol rasdavo tokį, kuris sužadindavo įkvėpimą. Saimonas bandydavo daryti tą patį, stengėsi pasijusti artimesnis savo dukrai, bet jos vaizduotės jis neturėjo. Tad bent jau sėdėdavo šalia, išsiskleidęs laikraštį, telefone peržiūrinėdamas akcijų kainas ar skaitydamas verslo žinias, kol Peidžės rašiklis įnirtingai lakstydavo po puslapį.

Kažin, kas nutiko tiems seniems sąsiuviniams? Kur jie dabar?

Saimonas neturėjo supratimo.

Elgetaujanti dainininkė gailėstingai baigė „Peni Lein gatvė“ ir nė neatsikvėpusi užtraukė „Viskas, ko tau reikia, — tai meilė“*. Jauna porėlė prisėdo ant suoliuko šalia Saimono. Vaikinas pusbalsiu šnipštelėjo:

— Gal reiktų jai duoti pinigų, kad užsičiauptų?

Jo mergina suprunkštė:

— Tai tarsi dar viena Džono Lenono mirtis.

Keli lankytojai įmetė monetų į merginos gitaros dėklą, bet dauguma stoviniavo atokiau ar, netyčia priėję per arti, atsitraukdavo, tarsi užuodę nemalonų kvapą.

O Saimonas klausėsi įtempęs ausis, tikėdamasis pajusti nors lašą grožio melodijoje, dainoje, žodžiuose, atlikėjos pastangoje, nematydamas turistų nei jų gidų, nei už dolerį vandens buteliukus pardavinėjančio vyro, be marškinėlių, bet neabejotinai turinčio juos vilkėti, nei lieso vyruko su mažyte barzdele po apatine lūpa, kuris skelbėsi už dolerį papasakosiantis anekdotą (*Specialus pasiūlymas — 6 anekdotai už 5 dolerius*), anei azijietiškos išvaizdos senutės, deginančios smilkalus, matyt, turinčius kažkaip išreikšti jos pagarbą Džonui Lenonui, nei bėgiojančių, vedžiojančių šunis, besideginančių žmonių.

Tačiau muzikoje grožio nebuvo. Jokio grožio.

Saimonas neatitraukė žvilgsnio nuo elgetaujančios merginos, darkančios Džono Lenono palikimą. Jos plaukai buvo susivėlę į kal-

* „All You Need Is Love“ — „The Beatles“ daina.

tūnus, skruostikauliai išsišovę. Ji buvo plona it skiedra, apdriskusi, murzina, gyvenimo sunešiota, be namų ir be vietos pasaulyje.

Ji buvo Saimono dukra Peidžė.

Saimonas nematė Peidžės šešis mėnesius. Nuo tada, kai ji padarė kai ką neatleistino. Ingridai tai buvo paskutinis lašas.

— Šįkart palik ją ramybėje, — liepė jam Ingrida, kai Peidžė pabėgo.

— Kaip tai?

Ir tuomet Ingrida, nuostabi motina, rūpestinga pediatrė, paskyrusi savo gyvenimą sergantiems vaikams, tarė:

— Nenoriu, kad ji grįžtų.

— Juk iš tikrųjų taip negalvoji.

— Galvoju, Saimonai. Dieve, padėk man, bet galvoju.

Mėnesių mėnesius, Ingridai nežinant, jis ieškojo Peidžės. Ėmėsi ir apgalvotų priemonių, pavyzdžiui, pasamdė privatų detektyvą. Bet dažniausiai priešokiais, atsitiktinai, be jokio plano vaikščiodavo po pavojingus rajonus, knibždančius narkomanų, ir kaišiodavo po apkvaitusių, atstumiančių žmogystų nosimis jos nuotrauką.

Neaptiko jokių pėdsakų.

Saimonui buvo šovusi mintis, kad gal Peidžė, kurios gimtadienis ką tik praėjo (kažin, kaip jį atšventė, svarstė Saimonas, gal surengė vakarėlį su tortu, o gal su narkotikais? Ar iš viso prisiminė, kad jos gimtadienis?), išvyko iš Manhatano ir grįžo į savo koledžo miestelį, kuriame viskas ir ėmė risti žemyn. Du savaitgalius, kai Ingrida budėjo ligoninėje ir negalėjo sekti kiekvieno jo žingsnio, Saimonas nuvažiavo ten ir apsistojo „Craftboro Inn“ svečių namuose netoli koledžo. Pasivaikščiojo po kvadratinį kiemą, prisiminė, kaip džiugiai visas jų penketas — Saimonas, Ingrida, pirmakursė Peidžė, Semas ir Ania — atvyko padėti Peidžei įsikurti, kaip naiviai jis su Ingrida tikėjosi, kad ši vieta, plačios žaliuojančios erdvės ir miškėliai, puikiai tiks jų duk-

rai, užaugusiai Manhatane, ir kaip tos viltys ėmė vysti, kol galutinai sunyko.

Giliai širdyje, taip giliai, kad Saimonas galėjo apsimesti iš tikro to nejaučiantis, kirbėjo noras jos nerasti. Peidžei pabėgus, gyvenimas gal ir nepagerėjo, bet tikrai aprimo. Semas, kuris pavasarį baigė Horacijaus Mano mokyklą, savo vyresniosios sesers beveik niekada neminėdavo. Jam rūpėjo draugai, mokyklos baigimas, vakarėliai, o pastaruoju metu jis it apsėstas ruošėsi pirmiesiems studijų metams Amhersto koledže. Ania... na, Saimonas nežinojo, ką ji galvoja. Apie Peidžę ji su juo nekalbėjo kaip, beje, ir apie nieką kita. Į jo bandymus užmegzti pokalbį ji atsiliepdavo vienu žodžiu, o neretai ir vienu skiemeniu, — „gerai“, „aha“ arba „jō“.

Bet tuomet Saimonas gavo keistą žinią.

Vieną rytą prieš tris savaites virš jų gyvenantis kaimynas Čarlis Kraulis, miesto centre dirbantis oftalmologu, kartu su Saimonu įlipo į liftą. Apsikeitus įprastomis kaimyniškomis mandagybėmis, Čarlis, stovėdamas veidu į lifto duris, kaip daro visi, ir stebėdamas užsižiebiančius aukštų numerius, droviai ir su nuoširdžia užuojauta pasisakė *manantis*, jog matė Peidžę.

Saimonas, taip pat stebeilydamas į aukštų numerius, kiek galėdamas nerūpestingiau paklausė kur.

— Ko gero, mačiau ją... mmm... parke, — pratarė Čarlis.

— Kaip, tiesiog vaikštinėjančią?

— Ne, ne visai.

Liftas nusileido į pirmą aukštą. Durys atsivėrė. Čarlis giliai atsiduso:

— Peidžė... grojo Žemuogių pievelėje.

Kaimynas turbūt įskaitė Saimono veide visišką suglumimą, nes pridūrė:

— Na, žinai... mmm... uždarbiavo.

Saimono krūtinėje kažkas suplyšo.

— Uždarbiavo? Kaip tie?..

— Ketinau duoti jai pinigų, bet...

Saimonas linktelėjo, prašydamas tęsti.

— ... bet Peidžė buvo apsvaigusi, net nepažino manęs. Paminau, kad ji vis tiek išleis...

Mintis buvo aiški.

— Man taip gaila, Saimonai. Nuoširdžiai.

Tai štai.

Saimonas baudėsi papasakoti Ingridai, bet galiausiai nusprendė, kad to jam būtų per daug. O pats, radęs laisvą minutę, slankiodavo po Žemuogių pievelę.

Peidžės niekada nematė.

Jis teiravosi keletu muzikuojančių svieto perėjūnų, gal ją pažįsta, rodydamas nuotrauką telefone, prieš tai įmetęs keletą banknotų į gitarų dėklus. Keli atsakė „taip“ ir galintys papasakoti daugiau, jei Saimonas savo auką kiek padidintų. Jis padidino, bet gavo šnipštą. Dauguma teigė jos nepažįstantys. Dabar, regėdamas Peidžę, Saimonas suprato kodėl. Jo kadaise gražutė dukrelė buvo visiškai nepanaši į šitą apsvaigusį kaulų maišą.

Žemuogių pievelėje Saimonas paprastai sėdėdavo priešais nuotaikingai visų ignoruojamą ženklą —

RAMYBĖS ZONA. DRAUDŽIAMA TRIUKŠMAUTI
AR GROTI MUZIKOS INSTRUMENTAIS

— ir ilgainiui pastebėjo kai ką keista. Muzikantai, — visi gerokai apkliautę, nušiuurę ir apduję, — niekuomet negrodavo vienu metu, nesistengdavo vienas kito užgožti. Stebėtinai sklandžiai po vienos gitaros pasigirsdavo kita. Atlikėjai kas valandą tvarkingai pasikeisdavo.

Tarsi pagal tvarkaraštį.

Susitikimas su vyriškiu, vardu Deivas, vienu iš labiausiai apsilaidusių gatvės muzikantų, kurio galvą it šalmas dengė didžiulė žilų plaukų kupeta, barzdos plaukuose buvo įrištos gumytės, o supinta kasa siekė juosmenį, Saimonui atsiėjo penkiasdešimt dolerių. Deivas, kuris galėjo būti arba gyvenimo audrų aplamdytas penkiasde-

šimtmetis, arba likimo palepintas septyniasdešimtmetis, paaiškino, kaip viskas vyksta.

— Tai va, seniau vyrukas vardu Garis dos Santos... Pažįsti jį?

— Vardas girdėtas, — patikino Saimonas.

— Aha, jei tais senesniais laikais būtum lankęsis čia, tai tu, berneli, jį prisimintum. Garis pats save paskyrė Žemuogių pievelės meru. Didis buvo vyras. Gal dvidešimt metų bandė čia palaikyti tvarką. O tvarkos palaikymas reiškė, kad žmonės bijojo jo kaip velnio. Tas bičas buvo pamišėlis, supranti?

Saimonas linktelėjo galva.

— Ir tada, gal 2013-aisiais Garis miršta. Nuo leukemijos. Vos keturiasdešimt devynerių. Tuomet ši vieta, — Deividas mostelėjo ranka su pirštine nukirptais pirštų galais, — pašėlsta. Visiška anarchija, netekus mūsų fašisto. Skaitei Makiavelį? Tai va, panašiai. Muzikantai ima kasdien muštis. Dėl teritorijos, supranti?

— Suprantu.

— Jie bandė patys palaikyti drausmę ir tvarką, bet kur ten — pusė šitų žmonių vargiai sugeba patys apsirengti. Matai, vienas šiknius per ilgai groja, tada kitas šiknius pradeda groti garsiau, jie ima klykti, keiktis, nesvarbu, kad šalia maži vaikai. O kartais į darbą paleidžia kumščius, tada prisistato policija, supranti esmę?

Saimonas linktelėjimu patvirtino supratęs.

— Tai kenkė mūsų įvaizdžiui, o dar labiau — piniginėms. Todėl susitarėme.

— Dėl ko?

— Dėl tvarkaraščio. Paminos kas valandą nuo dešimtos ryto iki septintos vakaro.

— Rimtai?

— Taip.

— Ir tai veikia?

— Gal netobulai, bet arti to.

Ekonominis savanaudiškumas, pamanė Saimonas, finansų analitikas. Vienas iš pastoviausių dalykų pasaulyje.

— O kaip užsiimti laisvą laiką?

— Žinute. Yra penki nuolatiniai žmonės, jiems tenka geriausias laikas. O kiti renkasi po jų.

— Ir tu prižiūri tą tvarkaraštį?

— Taip, — Deivas didžiudamasis išpūtė krūtinę. — Mat aš žinau, kaip geriausia, supranti? Pavyzdžiui, niekada neskiriu Halo valandos šalia Džulsės, nes tie du nekenčia vienas kito labiau, nei mano buvusiosios nekenčia manęs. Be to, bandau, kaip čia pasakius, nepamiršti įvairovės.

— Įvairovės?

— Juodukai, merginos, pietiečiai, homikai, net keli rytiečiai, — Deivas išskėtė rankas. — Juk nenorime, kad žmonės galvotų, jog visi valkatos — tai baltieji vyrai. Prastas stereotipas, supranti?

Saimonas suprato. Dar jis suprato, kad jei perplėš dvi šimtines ir duos Deivui po vieną jų pusę, pažadėjęs atiduoti ir antrąsias, kai tas praneš jam, kada muzikuoti užsirašys jo dukra, ko gero, gali šio to pasiekti.

Šįryt Deivas jam parašė žinutę:

Šiandien 11. Bet aš tau nieko nesakiau. Aš ne skundikas.

O tada dar vieną:

Bet pinigų atnešk 10. Man 11 joga.

Štai taip Saimonas atsidūrė čia.

Jis sėdėjo priešais Peidžę, kitoje mozaikos pusėje, ir svarstė, ką darys, jei pastebėjusi jį dukra dės į kojas. Nežinojo, kaip turėtų pasielgti. Sumąstė, kad geriausia bus leisti jai baigti groti, susirinkti skurdžius pinigėlius, susidėti gitarą, o tada prieiti.

Pažvelgė į laikrodį. Be dviejų dvylika. Peidžės valanda baigiasi.

Saimonas begalę laiko repetavo, ką jai sakys. Paskambino į „Solemani“ kliniką valstijos šiaurėje, užsakė Peidžei kambarį. Toks buvo

planas: kalbėti bet ką, viską prižadėti, meilikauti, prašyti, daryti, ką tik prireiks, kad įtikintų ją eiti su juo.

Iš rytinės pusės prisiriartino kitas gatvės muzikantas aprrintais džinsais, nudriskusiais flaneliniais marškiniais ir atsisėdo prie Peidžės. Gitarą nešėsi juodame plastikiniame šiukšlių maiše. Jis patapšnojo Peidžei per kelį ir parodė į riešą, kur neva turėtų būti rankinis laikrodis. Peidžė linktelėjo, užbaigė „Aš — jūrų vėplys“*, ištęsdama paskutinius garsus, iškėlė rankas aukštyn ir sušuko „Ačiū!“ miniai, kuri ne tik neplojo, bet visiškai nekreipė dėmesio. Ji sugraibė keletą apgailėtinų, nučiurusių vieno dolerio kupiūrų, susirinko monetas, kuo atsargiausiai paguldė gitarą į dėklą. Ir tas paprastas judesys, tas rūpestingas gitaros paguldymas, smogė Saimonui į paširdžius. Tai jis nupirko jai šitą „Takamine G-Series“ gitarą „Sam Ash“ parduotuvėje Vakarų Keturiasdešimt aštuntojoje gatvėje šešioliktojo gimtadienio proga. Saimonas bandė prisiminti, ką jautė tuomet, kai Peidžė šypsojosi, nukabindama gitarą nuo sienos, kai užsimerkė ir pabandė groti, kai puolė jam ant kaklo, šaukdama „Ačiū, ačiū, ačiū!“, išgirdusi, kad gitara jos.

Bet tie jausmai negrįžo.

Siaubinga tiesa tokia: Saimonas nebematė savo mažosios mergaitės.

O, taip, visą šią valandą jis bandė. Bandė žvelgti į Peidžę ir prisiskauti tą angelėlį, kuri vedžiojo į plaukimo pamokas Devyniasdešimt antrojoje gatvėje, kuris sėdėjo hamake ir išklausė dvi jai garsiai skaitomas knygas apie Hari Poterį per ilgąjį Darbo dienos savaitgalį Hamptonse, mažą mergytę, kuri užsispyrė nešiosianti savo Laisvės statulos kostiumą, skirtą Helovinui, taip pat ir žalią veido kaukę, dar likus dviem savaitėms iki šventės. Bet jo gražioji dukrelė nesirodė. Gal ir gerai. Gal taip veikia apsauginis mechanizmas.

Peidžė pasirėmė stotis. Laikas.

Saimonas pakilo nuo suoloelio. Širdis garsiai daužėsi į šonkau-

* „I Am the Walrus“ — „The Beatles“ daina.

lius. Jautė sukylant galvos skausmą, tarsi dvi didžiulės rankos spaustų smilkinius. Jis žvilgtelėjo į kairę, tada į dešinę.

Dairydamasis vaikino.

Saimonas negalėjo tiksliai pasakyti, kaip viskas ėmė risti žemyn, bet dėl šios Peidžės, o kartu ir visos šeimos nelaimės kaltino jos vaikina. Taip, taip, Saimonas perskaitė krūvas straipsnių apie tai, kad tik pats priklausomybę turintis asmuo atsakingas už savo veiksmus, kad tai tik to asmens kaltė, tik jo ir niekieno daugiau. Ir kad dauguma vartojančiųjų (taip pat ir jų šeimų) teisindamiesi pasakoja graudžias istorijas. Kad vartojo vaistus nuo skausmo po operacijos ir tai išvirto į priklausomybę. Kad vaikystėje juos skriaudė bendraamžiai. Kad iš smalsumo vieną kartą paragavo ir tas liūnas juos įtraukė.

Visada yra pasiteisinimas.

Bet Peidžės atvejis paprastesnis. Galima vadinti tai silpnavališkumu, blogu auklėjimu, kuo tik nori, bet buvo Peidžė iki Arono. Ir Peidžė dabar.

Aronas Korvalis buvo padugnė. Neabejotinai, aiškiai ir nenuginčijamai. O kai tyrumą įmeti prie padugnių, tyrumas visuomet susitepa. Saimonas taip ir nesuprato, kuo tas vyras traukė jo dukterį. Aronui buvo trisdešimt dveji, vienuolika metų vyresnis už Peidžę. Iš pradžių, nerūpestingesniais laikais, Saimonui kėlė nerimą toks amžiaus skirtumas. Ingrida tik pagūžčiojo pečiais, tačiau ji buvo pratusi prie tokių draugysčių dar nuo darbo modeliu laikų. Vėliau pasirodė, kad ne amžiaus skirtumu reikėjo rūpintis.

Arono nesimatė.

Širdyje suspurdėjo mažytė viltis. Gal Aronas pagaliau išnyko iš jos gyvenimo? Gal tas piktadarys, tas vėžys, tas parazitas, ėste ėdantis jo dukterį, pagaliau baigė puotą ir nusprendė susirasti kitą, guvesnę, auką?

O, tai būtų nuostabu.

Peidžė pasuko į rytus per parką vedančiu taku šliurindama tarsi zombis. Saimonas nusekė iš paskos.

O kas, jei ji atsisakys eiti kartu? — mąstė Saimonas. Tai ne tik

įmanoma, o labai tikėtina. Jau anksčiau bandė ją gelbėti, bet tik pablogindavo reikalus. Jis negali jos priversti. Tiek žinojo. Kadaisė prašė savo svainio Roberto Previdi gauti teismo sprendimą dėl priverstinio gydymo. Bet ir tai nesuveikė.

Saimonas prisiartino iš nugaros. Nunešiota vasarinė Peidžės suknelė laisvai karojo nuo pečių. Kadaisė nepriekaištingą nugaros odą margino rudos dėmės — nuo saulės? Kokia nors liga? Mušimo žymės?

— Peidže?

Mergina neatsisuko, nė nevirptelėjo, ir vieną akimirką Saimonas jau buvo beapsidžiaugęs, kad jis suklydo, kad Čarlis Kraulis suklydo, kad šis pasišiaušęs, aitriai atsiduodantis kaulų maišas užkimusiu balsu — visai ne jo pirmagimė, ne jo Peidžė, ne paauglė, kuri suvaidino Hodelę Abernačio akademijos „Smuikininko ant stogo“ pastatyme, kuri kvepėjo persikais ir jaunyste, kuri pravirkdė žiūrovus, solo sudainavusi „Toli nuo mylimų namų“. Per visus penkis pasirodymus Saimonui nė karto nepavyko sulaikyti ašarų, nebent šiaip ne taip užgniaužti kūkčiojimą, kai Peidžės personažas, Hodelė, atsisuka į Teviją ir sako: „Tėve, vienas Dievas težino, kada susitiksim“, o jos tėvas — sceninis tėvas — atsako: „Tebūnie tuomet Jo valia.“

Saimonas atsikrenkštė ir priėjo dar arčiau.

— Peidže?

Mergina sulėtino žingsnį, bet neatsigręžė. Saimonas ištiesė drebančią ranką. Ji vis dar buvo atsisukusi nugarą. Jis uždėjo delną ant peties, pajuto tik trapius kaulelius po popierine oda ir vėl pašaukė:

— Peidže?

Ji sustojo.

— Peidže, čia aš, tavo tėvelis.

Tėvelis. Kada ji vadino jį tėveliu? Jis jai buvo *tėtis*, taip vadino visi trys vaikai, kiek tik jis prisiminė, bet dabar kažkodėl išsprūdo šitas žodis. Jo trūkinėjančiame balse buvo justis maldavimas.

Ji vis dar neatsigręžė.

— Peidže, prašau...

Staiga ji puolė bėgti.

Tam Saimonas nebuvo pasiruošęs. Peidžė pirmavo trimis žingsniais, kai jis pasileido iš paskos. Neseniai Saimonas įgavo neblogą fizinę formą, mat pietų pertraukas praleisdavo visai šalia darbo esančiame sporto klube, kuriame pavyzdingai lankė įvairias kardiotreniruotes, taip bandydamas tvarkytis su dukters praradimo — būtent taip, praradimo — skausmu.

Tad jis šoko į priekį ir greit ją prisivijo. Griebė Peidžę už žasto — plono kaip nendrė, apimamo smiliumi ir nykščiu, — ir trūktelėjo atgal. Gal kiek per smarkiai, bet tikrai netyčia, iš inercijos.

Peidžė rangėsi norėdama pasprukti. Saimonas visai bandė ją sulaikyti.

— Aaa! — šaukė ji. — Paleisk mane!

Aplink vaikščiojo daugybė žmonių, Saimonas žinojo, kad kai kurie atsisuko, išgirdę šūksnius. Nesvarbu, tegu spokso, tačiau jam teks pasiskubinti. Reikia kuo greičiau ją iš čia išvesti, kol koks gerasis samarietis nesugalvojo Peidžės „išgelbėti“.

— Mieloji, čia tėtis, einam su manimi, gerai?

Ji vis dar buvo nosisukusi. Saimonas atgręžė ją veidu į save, bet Peidžė užsidengė veidą ranka tarsi nuo ryškios šviesos.

— Peidže? Peidže, pažiūrėk į mane.

Jos kūnas sustingo, o tada netikėtai atsipalaidavo. Peidžė nuleido ranką, atidengė veidą, jos žvilgsnis pamažėle nukrypo į jį. Širdyje vėl suspurdo viltis. Taip, jos akys pasislėpusios giliose akiduobėse, o jų obuoliai pageltę, nebe balti, bet staiga pirmą kartą Saimonas tarėsi pastebėjęs jose žybsnį. Gyvybės žybsnį.

Tik dabar jis pamatė kadaise jam brangios mažos mergaitės atspindį, o Peidžei prabilus, pagaliau išgirdo ir savo dukters balso aidą.

— Tėti?

Jis linktelėjo. Išsižiojo ir vėl užsičiaupė. Jaudulys surakino gerkles. Pabandė dar kartą.

— Atėjau tau padėti, Peidže.

Ji pravirko.

— Atsiprašau...

— Viskas gerai, — ėmė guosti Saimonas, — viskas bus gerai.

Jis ištiesė rankas, norėdamas apkabinti savo dukterį, norėdamas ją apsaugoti, kai staiga per parką nuskardėjo balsas, aštrus it giltinės dalgis:

— Kas per šūdas?..

Saimono širdis nusirito į kulnus. Pažvelgė dešinėn. Aronas.

Vos išgirdusi tą balsą, Peidžė susigūžė ir ėmė trauktis nuo Saimono. Jis mėgino ją išlaikyti, bet dukra vienu trūktelejimu ištraukė ranką. Gitaros dėklas daužėsi jai į koją.

— Peidže... — vėl pratarė Saimonas.

Bet šviesos spindulėlis, vos prieš kelias sekundes įžvelgtas kažkur jos akių gelmėse, susprogo ir užgeso.

— Nelįsk prie manęs! — suriko ji.

— Peidže, prašau...

Mergina ėmė trauktis atbulomis. Saimonas beviltiškai siektelejo jos rankos, tarsi medžio šakos krintantis nuo skardžio nelaimėlis, bet Peidžė šaižiai sukliko.

Daug galvų atsisuko. Daugybė. Saimonas nepasidavė.

— Prašau, tik paklausk... —

Tada tarp jų žengė Aronas.

Abu vyrai, Saimonas su Aronu, žvelgė tiesiai vienas kitam į akis. Peidžė gūžėsi už Arono. Šis atrodė apsinešęs. Vilkėjo nešvarius baltus marškinėlius, džinsinį švarką, — matyt, paskutinis mados klyksmas narkomanų pasaulyje, deja, nelabai prašmatnu. Ant kaklo kabojo pernelyg daug grandinėlių, keli šeriai ant smakro, ko gero, turėjo atrodyti stilingai, bet toli gražu nepuošė. Avėjo darbinus batus. Žmonės, avintys tokius batus, bet niekuomet gyvenime nė dienos nedirbę sąžiningo darbo, visuomet atrodo kiek juokingai.

— Viskas gerai, Peidže, — neatitraukdamas akių nuo Saimono pašaipiai prašneko Aronas. — Tiesiog eik sau, mažute.

Saimonas papurtė galvą:

— Ne, prašau...

Bet Peidžė, mažne atsistūmusi nuo Arono nugaros, kiek įkabin-dama ėmė lėkti tolyn.

— Peidže! — šaukė Saimonas. — Palauk! Palauk, tik...

Ji tuoj dings iš akių. Saimonas pasisuko į dešinę, ketindamas bėgti iš paskos, bet Aronas taip pat žingtelėjo, užstodamas kelią.

— Peidžė suaugusi, — pareiškė Aronas. — Neturi teisės...

Saimonas kilstelėjo ranką ir kumščiu smogė tiesiai Aronui į veidą.

Po krumpliais pajuto lūžtančius nosies kaulus, kurie sutraškėjo, tarsi užmynus paukščio lizdą. Pasipylė kraujas.

Aronas parkrito.

Štai tada du turistai iš Suomijos ėmė rėkti.

Saimonas nekrepė dėmesio. Priekyje dar matė Peidžės figūrėlę. Ji pasuko į kairę nuo tako, į medžių tankmę.

— Peidže, palauk!

Jis peršoko gulintį vyrą ir metėsi priekin, bet Aronas sugriebė jo koją. Saimonas mėgino ją ištraukti. Aplink matė žmones, vis daugiau žmonių, norinčių tik gera, bet sutrikusių; jie pamažu artinosi, kai kurie filmavo savo prakeiktais telefonais.

Jie šaukė ir liepė jam nejudėti.

Pagaliau Saimonas nusisparė Arono rankas, suklupo, bet tuoj pašoko ant kojų ir pasileido tolyn, ten, kur Peidžė išsuko iš tako.

Bet buvo per vėlu. Minia puolė.

Kažkas bandė sugriebti jį rankomis per krūtinę. Saimonas tvojo alkūne. Žmogus išleido aimaną, jo rankos atsileido. Kitas vyras apkabino per liemenį. Jis nusiplėšė tas rankas it kokį diržą ir toliau veržėsi pas dukterį, iš paskutiniųjų, kaip koks puolėjas, apkibęs gynėjais, besiveržiantis prie vartų linijos.

Bet jėgos buvo nelygios.

— Ten mano duktė! — šaukė jis. — Prašau... sustabdykit ją!..

Tačiau tame sambrūzdyje niekas jo negirdėjo, o gal paprasčiausiai nesiklausė aršaus pamišėlio, kurį derėjo sutramdyti.

Ant jo šoko dar vienas turistas. Ir dar vienas.